

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Jitky Stibralové v právní věci

žalobce: **Ing. Vít Š.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským, advokátem
se sídlem Malátova 633, 150 00 Praha

proti

žalované: **ČR - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 9 566 709,50 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. prosince 2019, č. j. 14C 259/2018-507, po částečném zrušení rozsudku městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2020, č. j. 51Co 120/2020 – 556, rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 9. února 2021, č. j. 30Cdo 3541/2020-590,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II., pokud jím bylo žalobě vyhověno ohledně částky 150 000 Kč s přísl., mění tak, že se žaloba, co do částky 150 000 Kč s přísl., zamítá; jinak se v tomto výroku potvrzuje.

Shodu s prvopisem, potvrzuje Barbora Nevolová

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. jednak žalované uložil povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zmírnění zásahu do rodinného života ve výši 35 000 Kč společně se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky ode dne 10. 12. 2018 do zaplacení, a dále zákonný úrok z prodlení ve výši 9% z částky 70 000 Kč za dobu od podání žaloby 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku, a dále v převyšující části co do 1 895 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9% z této částky od 10. 12. 2018 žalobu zamítl. Výrokem pod bodem II. soud I. stupně jednak žalované uložil povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za zásah do jeho profesního života ve výši 150 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 10. 12. 2018 do zaplacení, do 15 dnů od právní moci rozsudku a dále žalobu co do částky 6 850 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % z této částky od 10. 12. 2018 zamítl. Výrokem pod bodem III. pak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě škody z titulu nákladů obhajoby 1 550 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % od 10. 12. 2018 do zaplacení a dále úrok z prodlení ve výši 9 % z částky 164 423 Kč od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když v převyšující části, co do částky 1 850 Kč s přísl., žalobu zamítl. Výrokem pod bodem IV. uložil žalované povinnost zaplatit žalované povinnost zaplatit žalobci částku 257 994 Kč s přísl., z titulu náhrady škody na ušlém zisku na nevyplaceném odchodném, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem pod bodem V. pak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 9 % z částky 48 000 Kč za nezákonnou vazbu od 10. 12. 2018 do 24. 1. 2019, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Konečně pak výrokem pod bodem VI. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 122 543 Kč, do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobce domáhal náhrady škody a nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout v příčinné souvislosti s trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsouzením. Požadoval náhradu nákladů obhajoby ve výši 188 941,50 Kč, zadostiučinění za nezákonnou vazbu ve výši 48 000 Kč, zadostiučinění za zásah do soukromého a osobního života ve výši 2 000 000 Kč, zadostiučinění za zásah do profesního života ve výši 7 000 000 Kč a náhradu ušlého zisku ve výši 257 994 Kč. Žalovaná žalobci zaplatila 164 923 Kč z titulu náhrady nákladů obhajoby, 48 000 Kč z titulu zadostiučinění za nezákonnou vazbu a 70 000 Kč z titulu zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání, za něž se rovněž omluvila.
3. Soud I. stupně po provedeném dokazování uzavřel, že usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl.m.Praha, ze dne 19. 6. 2015, č. j. KRPA-36097-244/TČ-2015-000072, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání zvláště závažného zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaného a dílem ve stadiu pokusu, v jehož průběhu byl žalobce po dobu 3 měsíců ve vazbě. Byla podána obžaloba k Městskému soudu v Praze a věc byla vedena pod sp. zn. 42T 13/2015. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 27. 7. 2016 byl žalobce uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let a byl mu uložen i trest propadnutí věci. Usnesením odvolacího soudu ze dne 30. 11. 2016 byl rozsudek soudu I. stupně zrušen. V pořadí druhým rozsudkem soudu I. stupně ze dne 14. 6. 2017 byl žalobce opětovně uznán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 let a byl mu uložen i trest propadnutí věci. Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 7. 12. 2017 byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a žalobce byl zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný. V době trestního stíhání byl žalobce ženatý, měl nezletilé děti, pracoval v xxx xxx xxx na pozici Compliance senior analytik. Dne 15. 6. 2015 byla mezi ním a xxx xxx xxx uzavřena dohoda o rozvázání pracovního poměru, podle níž měl pracovní poměr skončit dnem 30. 6. 2015 a žalobci mělo být vyplaceno odchodné ve výši 4 a půl násobku jeho měsíčního průměrného výdělku (57 332 Kč). Dne 22. 6. 2015 s ním xxx xxx xxx okamžitě zrušila pracovní poměr, a jako důvody uvedla zvláště hrubé porušení

Shodu s prvopisem, potvrzuje Barbora Nevolová

povinností – provedení nedůvodného (neoprávněného) přesunu 2,2 Gb dat ve vlastnictví zaměstnavatele z počítače, jenž byl žalobci přidělen k výkonu jeho pracovní činnosti na externí datovou jednotku a jednání, které se stalo předmětem aktuálně probíhajícího vyšetřování orgány činnými v trestním řízení. Toto okamžité zrušení pracovního poměru nahradilo dohodu o rozvázání pracovního poměru ze dne 15. 6. 2015.

4. Soud I. stupně se pak s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. zabýval výší uplatněného nároku. Uzavřel, že žalovaná na odškodnění žalobce částečně plnila. Žalovaná učinila nesporný průběh a výsledek trestního řízení vedeného proti žalobci a žalobce svůj nárok uplatnil u žalované podáním doručeným žalované dne 6. 6. 2018. K projednání u soudu I. stupně po částečném plnění ze strany žalované tak zůstalo sporným z titulu majetkové újmy nezaplacení obhájeného ve výši 3 400 Kč a dále ušlý zisk za nevyplacené odškodné ve výši 257 994 Kč a z titulu nemajetkové újmy v rodinném, životě zůstala sporná částka 2 000 000 Kč a na profesním životě částka 7 000 000 Kč.
5. Pokud jde o náhradu škody spočívající v požadavku na úhradu obhájeného, pak v této části soud žalobě vyhověl ze zbývajících částky 3 400 Kč, co do částky 1 550 Kč s přísl. (výrok III. rozsudku soudu I. stupně) a v téže výroku žalobu co do částky 1 850 Kč s přísl., z téhož titulu zamítl.
6. Pokud jde o nárok žalobce z titulu ušlého zisku-odchodného ve výši 257 994 Kč, pak soud I. stupně uzavřel, že je zde příčinná souvislost mezi vznikem této škody a nezákonným trestním stíháním. Žalobě proto v této části vyhověl (výrok IV. rozsudku soudu I. stupně).
7. Dále se soud I. stupně zabýval odškodněním za nezákonné trestní stíhání a v bodě 45 odůvodnění napadeného rozsudku popsal, jakými úvahami vycházel z judikatury, jak Nejvyššího tak ústavního soudu a uzavřel, že je nutné provést srovnání s jinými případy odškodňování nemajetkové újmy, vzniklé v důsledku porušení stejných či obdobných práv a učinit závěr o přiměřenosti požadované částky ve smyslu § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. Soud I. stupně proto postupoval při posouzení obdobných znaků ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28C 248/2015, kdy se jednalo o stejnou skutkovou podstatu vydírání, avšak jen ve druhém odstavci s hrozbou uložení trestu odnětí svobody v sazbě mírnější oproti žalobci. V tomto do jisté míry srovnatelném případě dostal žadatel odškodnění z titulu způsobené nemajetkové újmy za nezákonné stíhání ve výši 40 000 Kč. Lze proto dle soudu I. stupně z části vycházet i z tohoto případu, avšak po ... Soudem učiněné pro ohrožení žalobce vyšší trestní sazbou a taktéž i pro jeho dvojí nepravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, které mu nepochybně na jeho vnitřní rodinné pohodě nepřidalo, pak přiznal odškodnění v celkové výši 105 000 Kč, tedy k žalované vyplacené částce 70 000 Kč ještě přidal částku 35 000 Kč, tj. 50 % toho, co vyplatila dobrovolně žalovaná.
8. Dále pak soud I. stupně posuzoval zásah do profesního života žalobce, kdy dovodil, že jde o profesionálního odborníka v úzké specializaci, jehož bezúhonnost je úzkostlivě zkoumána nejen v bankovním sektoru, kde žalobce převážně do zahájení trestního stíhání působil, když v tomto segmentu ke srovnání není zdokumentován žádný obdobný případ a proto z tohoto titulu přiznal žalobci ještě částku 150 000 Kč, kdy po skončení trestního stíhání se již ve stejném oboru žalobce neuplatnil a lze s jistotou očekávat, že se tak nestane ani v budoucnu.
9. V převyšující části pak žalobu zamítl (výroky I. a II. rozsudku soudu I. stupně).
10. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání jak žalobce, tak žalovaná.
11. Žalovaná původně svým odvoláním napadla všechny vyhovující výroky rozsudku soudu I. stupně. Posléze však vzala své odvolání zpět, a to proti výroku III. a V. rozsudku soudu I. stupně. Pokud jde o odvolání proti výroku IV. rozsudku soudu I. stupně, kterým bylo žalobě vyhověno, co do částky náhrady škody z titulu ušlého zisku – odchodného ve výši 257 994 Kč s přísl., pak žalovaná namítla, že zde není příčinná souvislost mezi tímto ušlým ziskem a rozhodnutím o vazbě, respektive trestním stíháním. Pokud jde o přiznané zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání pod body I. a II. napadeného rozsudku, pak žalovaná namítala, že poskytla z tohoto titulu žalobci odškodnění ve

výši 70 000 Kč, a to komplexně za oba požadavky, a to jak za zásah do rodinného a osobního života, tak i za zásah do profesního života. Žalobce měl podle svého tvrzení začít pracovat po propuštění z vazby u společnosti xxx xxx, avšak soudním řízením vedeném pod sp. zn. 23C 63/2016 ve spojení s řízením vedeném u MS v Praze pod sp. zn. 62Co 191/2018 se žalobci nepodařilo prokázat, že měl s touto společností uzavřenu pracovní smlouvu a ani, že do práce u této společnosti nastoupil a ani, že by u této společnosti dostal výpověď v souvislosti s trestním stíháním. Žalobce začal pracovat dle uzavřené pracovní smlouvy dne 16. 3. 2016 v xxx xxx, ale jeho pracovní poměr skončil, neboť zaměstnavatel se dozvěděl o trestním stíhání a tuto skutečnost žalobce před nástupem svému zaměstnavateli zamlčel. Následně pak žalobce začal pracovat v jiné profesi, a to za plat nižší, ale srovnatelný s platem v xxx xxx xxx. Ohledně zásahu do rodinného života pak žalovaná uvedla, že v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje, naopak újma založena jinou skutečností musí být ze strany žalobce prokázána. Žalobce uvedl, že trestní řízení na něj a jeho rodinu mělo devastující vliv, přinášelo mu obavy z budoucnosti jeho a jeho rodiny. Toto tvrzení opřel zejména o svědeckou výpověď své manželky. Další důkazy však nejsou žalobcem navrhovány. Žalovaná proto vyšla z tvrzení žalobce a dospěla k závěru, že výše odškodnění 70 000 Kč za nezákonné trestní stíhání je dostačující a i po provedeném dokazování soudem I. stupně se z jeho navýšení neztotožňuje. Žalovaná si je vědoma, že výše odškodnění u nemajetkové újmy vychází z úvahy soudu k přihlédnutím k judikatuře, týkající se srovnatelných případů. Žalovaná provedla možné srovnání a dovolila si odkázat na další pravomocný rozsudek týkající se odškodnění, a to 28C 257/2015 Obvodního soudu pro Prahu 2 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 53Co 92/2017. V daném případě se jednalo o trestní čin s horní sazbou až 12 let - znásilnění a žalobci bylo přiznáno celkové odškodnění 160 000 Kč, a to za profesní poškození – ztráty klientely v profesi známého kadeřníka a o ukončení spolupráce z obchodních partnerů, včetně medializace. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl ve výrocích I., II. a IV. změněn tak, že se žaloba ve vyhovujících výrocích v této části zamítá.

12. Žalobce ve svém odvolání napadl ve výrocích I. a II. části těchto výroků, v nichž byla žaloba zamítnuta co do zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu zásahem do soukromého a rodinného života, jakož i do profesního života žalobce. Vzniklá újma na straně žalobce ve vztahu k jeho rodině byla značná, a proto výši zadostiučinění je nepřiměřeně nízká. Komparace provedená soudem I. stupně dle jeho názoru není přiléhavá. Požadovaná částka je zcela odpovídající. Nezákonné trestní stíhání žalobci zcela zničilo kariéru v bankovníctví. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně a žalobě zcela vyhověl v obou jeho uplatněných nárocích z titulu zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, jak do rodinného tak profesního života.
13. O odvolání účastníků již jednou Městský soud v Poraze jako soud odvolací rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 19. 5. 2020, č. j. 51Co 120/2020-556, kterým rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. potvrdil, ve výroku II., pokud jím bylo žalobě vyhověno ohledně částky 150 000 Kč s přísl., jej změnil tak, že žalobu co do částky 150 000 Kč s přísl., zamítl, jinak jej v tomto výroku potvrdil (výrok II. rozsudku odvolacího soudu). Výrokem pod bodem III. pak odvolací soud výrok rozsudku soudu I. stupně pod bodem IV. změnil tak, že žalobu na náhradu ušlého zisku ve výši 257 994 Kč s přísl., zamítl a konečně odvolací řízení o odvolání žalované proti výrokům III. a IV. rozsudku soudu I. stupně zastavil (výrok IV. rozsudku odvolacího soudu). Poté rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (výrok V. rozsudku odvolacího soudu). Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu I. stupně, a poté uzavřel, že nepovažuje za správné, jak soud I. stupně posoudil nároky na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a náhradu ušlého zisku, které byly předmětem odvolacího řízení. Při posuzování zadostiučinění za nemajetkovou újmu postupoval podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. a dovodil, že je namíste poskytnout žalobci zadostiučinění v penězích a zabýval se jednotlivými kritériem formulovanými v judikatuře Nejvyššího soudu (v rozsudcích sp. zn. 30Cdo 283/2011-R122/2012, či sp. zn. 30Cdo 1747/2014).

Provedl srovnání s případy projednávanými Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 16C 123/2014, 28C 257/2015 a 28C 248/2015) a přihlédl i ke sporu vedeným žalobcem pod sp. zn. 26C 79/2018, zhodnotil jejich podobnosti a rozdíly a dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním je částka 105 000 Kč. Jelikož žalovaná již žalobci z tohoto titulu zaplatila 70 000 Kč, potvrdil rozsudek soudu I. stupně v rozsahu, jakým soud I. stupně přiznal žalobci dalších 35 000 Kč. Dále se odvolací soud zabýval nárokem žalobce na náhradu ušlého zisku, který žalobce dovozoval z toho, že v důsledku okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 22. 6. 2015, mu nebylo vyplaceno odchodné ve výši 257 994 Kč, sjednané v dohodě o rozvázání pracovního poměru ze dne 15. 6. 2015. Na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud dospěl k závěru, že zde není dána příčinná souvislost mezi trestním stíháním žalobce a okamžitým zrušením pracovního poměru, neboť jeho důvodem nebylo zahájení trestního stíhání, nýbrž skutek popsáný v tomto právním jednání zaměstnavatele. Navíc žalobce okamžité zrušení pracovního poměru zpochybnil a vede o jeho platnost s tehdejším zaměstnavatelem spor, svých nároků se proto může domáhat v probíhajícím pracovněprávním sporu.

14. K dovolání žalobce Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 9. 2. 2021, č. j. 30Cdo 3541/2020-590, rozsudek odvolacího soudu ve výrocích I., II. ve věci samé a ve výroku V. o nákladech řízení zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení, jinak dovolání žalobce odmítl. Dovolací soud dovodil, že námitka vadných skutkových zjištění, z nichž odvolací soud vycházel při posuzování příčinné souvislosti mezi trestním stíháním a okamžitým zrušením pracovního poměru, přípustnost dovolání nezakládá. Skutečnost, že trestní stíhání bylo důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru ze skutkových zjištění soudu I. stupně neplyne. Důvodem, respektive jedním z důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru, bylo jednání, které se stalo předmětem aktuálně probíhajícího vyšetřování orgány činnými trestním řízení, nikoli trestní stíhání. Nesouhlasil-li žalobce s důvody, pro které s ním byl okamžitě zrušen pracovní poměr, může neplatnost pracovního poměru napadnout u soudu, jak ostatně již učinil, namítá-li tudíž vadná skutková zjištění, uplatňuje nezpůsobilý dovolací důvod. Nejvyšší soud přitom neshledal, že by skutková zjištění odvolacího soudu byla v extrémním rozporu s uvedenými důkazy. Dovolání však Nejvyšší soud shledal přípustným a důvodným v otázce posouzení nároku na nemajetkovou újmu za trestní stíhání. Otázkou se Nejvyšší soud zabýval již v rozsudku sp. zn. 30Cdo 303/2019, v němž dovodil, že zjišťování podkladů pro stanovení formy a případně i výše zadostiučinění srovnáváním projednávané věci s jinými obdobnými případy, nepředstavuje zjišťování skutkového stavu ve vlastním slova smyslu. Má-li však soud postupovat předvídatelně a v součinnosti s účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná, nelze než i v takovém případě postupovat přiměřeně podle části 3 hlavy 2 o.s.ř. upravující v jeho ustanoveních § 120 až 136 procesní pravidla o dokazování. Soud je tak oprávněn při srovnávání požadovaného zadostiučinění s jinými obdobnými případy vycházet z výsledku dokazování, jejichž prostřednictvím budou najisto postaveny rozhodující okolnosti vedoucí k odškodnění v jiných případech (nejčastěji půjde o dokazování provedené podle § 129 odst. 1 o.s.ř.). Není však vyloučeno, aby soud postupoval podle § 121 o.s.ř., který stanoví, že není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé nebo známé soudu z jeho úřední činnosti, jakož i právní předpisy uveřejněné nebo oznámení ve Sbírce zákonů ČR. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že předmětem dokazování nejsou takové skutečnosti vnějšího světa, které jsou obecně známé. Skutečnosti úředně známé jsou pak takové skutečnosti, ohledně nichž získal soud poznatky svou vlastní úřední činností. Uvedené ustanovení proto umožňuje, aby skutečnosti známé soudu z jiné jeho úřední činnosti byly pro rozhodnutí ve věci použity bez dokazování. I v takovém případě však musí být účastníkům v rámci principu předvídatelnosti umožněno, aby se v řízení o těchto skutečnostech vyjádřili, a musí mít umožněno, aby případně dokazovali, že poznatek o tzv. úředně známé skutečnosti není správný. V projednávané věci odvolací soud shora naznačeným způsobem nepostupoval. Správně přihlédl ke kritériím vymezeným ustálenou judikaturou a provedl srovnání s jinými rozhodnutími o odškodnění za nemajetkovou újmu (srovnej rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 2813/2011, či sp. zn. 30Cdo 1747/2014, R 67/2016), jak ale vyplývá ze záznamu z jednání ze dne 19. 5. 2020, účastníky

s těmito rozhodnutími neseznámil a neumožnil jim adekvátně reagovat. Z uvedeného důvodu proto dovolací soud rozsudek soudu I. stupně částečně ve výrocích I. a II. zrušil, jakož jej zrušil i v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení pod bodem V. a ve zbývajícím rozsahu dovolání podle § 243c odst. 1 o.s.ř. odmítl.

15. Odvolací soud proto z podnětu podaného odvolání opětovně přezkoumal napadený rozsudek a řízení jeho vydání předcházející v rozsahu, ve kterém byl dovolacím soudem zrušen podle § 212 a § 212a o.s.ř., a poté co účastníky seznámil s rozhodnutími, které chce použít pro srovnání případu žalobce s jinými rozhodnutími soudu o odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním, pak dospěl k závěru, že jak odvolání žalobce, tak odvolání žalované není důvodné.
16. Již v rozsudku soudu I. stupně byl žalobce seznámen s jedním ze srovnávaných případů vedených u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28C 248/2015, kdy se jednalo o stejnou skutkovou podstatu trestného činu vydírání a však ve druhém odstavci s hrozbou uložení trestu odnětí svobody v sazbě mírnější oproti žalobci. K tomuto srovnávanému případu se ostatně žalobce vyjadřoval i v odvolání proti napadenému rozsudku soudu I. stupně. Zároveň žalovaná ve svém odvolání navrhla ke srovnání rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 28C 257/2015, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 53Co 92/2017, kdy v daném případě se jednalo o trestní čin s horní sazbou až 12 let – trestní čin znásilnění a žalobci (poškozenému) bylo přiznáno celkové odškodnění 160 000 Kč, a to i za profesní poškození – ztráty klientely v profesi známého kadeřníka a ukončení spolupráce s obchodními partnery, včetně medializace. Ve svém předchozím rozsudku dále odvolací soud pro vedl srovnání jednak s tímto uvedeným rozsudkem, dále s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 16C 123/2014 a konečně přihlédl i k rozsudku ve věci, kde jako poškozený vedl sám spor žalobce pod sp. zn. 26C 79/2018 u Obvodního soudu pro Prahu 2 ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 30Co 273/2019. Tyto srovnávané případy byly tedy žalobci známy, avšak odvolací soud z důvodu případné námitky žalobce, že nebyl dostatečně seznámen s těmito rozhodnutími, při odvolacím jednání konaném dne 1. 6. 2021 opětovně s těmito rozsudky žalobce seznámil. Dále pak účastníky seznámil i s dalším rozhodnutím, a to s rozhodnutím zdejšího soudu sp. zn. 20Co 376/2015 ze dne 10. 12. 2015, kterým tento soud rozhodoval k odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci sp. zn. 14C 199/2014. V této věci byl žalobce (poškozený) trestně stíhán za trestní čin loupeže, kde mu hrozila sazba 8 až 15 let, trestní řízení trvalo 2 roky a 8 měsíců, byl ve výkonu vazby. Jednalo se o případ se silnou medializací, kdy nejzávažnějším následkem trestního stíhání v osobnostní sféře žalobce bylo omezení jeho osobní svobody vazbou od 17.7.2012 do 31.5.2013. za samotnou vazbu obdržel poškozený v této věci částku 255 200 Kč, avšak částka za samotné trestní stíhání mu jako odškodnění přiznána nebyla.
17. K případům, se kterými odvolací soud účastníky seznámil, žalobce namítl, že dle jeho názoru nejsou případy uvedené odvolacím soudem shodné ve skutkových znacích s případem žalobce a nelze tyto případy bez dalšího použít ke srovnání.
18. K tomu žalovaná namítla, že důkazní břemeno ohledně tvrzené újmy a případně výše zadostiučinění leží v zásadě na žalobci, a pokud má žalobce za to, že zde existují jiné vhodnější případy, může je k důkazu navrhnout. Toto však žalobce v průběhu řízení neučinil.
19. Předně odvolací soud konstatuje, že rozhodnutí použitá k porovnání s případem žalobce nemohou být po skutkové ani po právní stránce shodné, avšak jen z tohoto důvodu nelze tato rozhodnutí označit za nevhodná ke srovnání s případem žalobce, jak se žalobce v průběhu odvolacího řízení namítl zvláště, když žalobce sám jiná rozhodnutí ke srovnání neoznačil. Smyslem srovnání není zcela do podrobností provést srovnání s použitými rozhodnutími, když každý z nich je zejména po skutkové stránce svým způsobem jedinečný. Účelem porovnání je stanovit výši finančního zadostiučinění tak, aby tato výše představovala, jak odškodnění ujmi poškozeného s přihlédnutím

ke skutkovým zjištěním v dané věci a zároveň, aby výše odškodnění nevybočovala od odškodnění, které se dostalo nezákonně trestě stíhaným za obdobnou trestnou činnost.

20. Odvolací soud tak dále přihlédl k rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 16 C 123/2014, ve kterém se soud zabýval případem, kdy trestní stíhání žalobce trvalo 17 měsíců, dotýčný byl stíhán pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele v jednočinném souběhu s trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku a hrozila mu sazba v trvání 3 až 10 let u prvního ze zmíněných trestných činů a v rozpětí od 6 měsíců do 5 let u druhého z nich. Případ měl vliv na profesní kariéru žalobce a byly zjištěny konkrétní dopady do rodinného života, případ měl dopad na pověst žalobce v místě bydliště, u kolegů a přátel. V tomto řízení bylo na nemajetkovou újmu žalobci poskytnuto zadostiučinění ve výši 150 000 Kč.
21. Rovněž tak odvolacímu soudu je znám případ, na který ve svém odvolání poukázala žalovaná, a to případ vedený pod sp. zn. 28 C 257/2015 u Obvodního soudu pro Prahu 2 (ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 53 Co 92/2017). V daném případě se jednalo o trestní čin s horní sazbou až 12 let - trestný čin znásilnění a žalobci bylo přiznáno odškodnění 160 000 Kč jako odškodnění nemajetkové újmy, která vznikla v důsledku nezákonného trestního stíhání, přičemž délka trestního stíhání činila 3 roky a 8 měsíců. Toto odškodnění zahrnuje jak profesní poškození - ztrátu klientely v profesi známého kadeřníka, tak ukončení spolupráce s obchodními partnery, jakož i zásah do osobnostní sféry poškozeného, jeho nemoc, rodinné problémy, včetně medializace.
22. Konečně je pak nutno přihlédnout i k dalšímu odškodňovacímu sporu, který vedl sám žalobce pod sp. zn. 26 C 79/2018 u Obvodního soudu pro Prahu 2, kterýžto přezkoumával zdejší soud pod sp. zn. 30 Co 273/2019. V tomto řízení byla přezkoumávána způsobená nemajetková újma žalobci, a to za trestní stíhání, které trvalo od 6. 1. 2016 do 10. 5. 2017 (rok a 5 měsíců) pro přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, kdy z tohoto trestného činu sám žalobce požadoval nemajetkovou újmu ve výši 200 000 Kč. Soud prvního stupně žalobu, co do částky 190 000 Kč zamítl a přiznal žalobci částku 10 000 Kč. S tímto jeho závěrem se odvolací soud ztotožnil a dovedl, že se v případě žalobce jeví za toto trestní stíhání odpovídající satisfakce 10 000 Kč. Mimo jiné pak odvolací soud v bodě 25 svého rozsudku - jeho odůvodnění, konstatoval, že zásah do žalobcova profesního života nemohl být natolik devastující, jak žalobce tvrdil, neboť z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce kontinuálně pokračoval v zaměstnání u různých společností, jako například xxx xxx, xxx xxx, xxx xxx. Navíc to byl žalobce, který při nástupu do zaměstnání u xxx xxx zamlčel probíhající trestní stíhání, což bylo důvodem k rozvázání pracovního poměru.
23. Rovněž případ, který pro své srovnání použil soud prvního stupně, tj. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 248/2015 je pro posouzení uplatněného nároku z titulu zadostiučinění vhodný. Námitka žalobce o odlišných skutkových okolnostech nemůže obstát, neboť každý srovnávaný případ je skutkově jedinečný a srovnání v obecné rovině je právě úkolem soudu.
24. Pro posouzení výše přiměřeného zadostiučinění je tedy klíčové srovnání s jinými obdobnými případy, a byť tyto případy nejsou zcela shodné s případem žalobce (ani nemohou), je možno najít obdobné rysy a skutkové okolnosti dopadů na poškozené. V projednávané věci žalobci hrozil trest v sazbě 5 až 12 let, přičemž s přihlédnutím k dvěma nepravomocným odsuzujícím rozsudkům je třeba uzavřít, že maximálně byl ohrožen pětiletým trestem odnětí svobody. Byl stíhán pro trestný čin, který nelze hodnotit jako čin, který by byl ve společnosti tak silně negativně vnímán, jako na rozdíl, například od násilných trestných činů tedy, jako například ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 257/2015 - trestný čin znásilnění, za který poškozený obdržel odškodnění v celkové výši 160 000 Kč (viz. bod 23 odůvodnění) či zneužití pravomoci veřejného činitele, za které poškozený obdržel odškodnění 150.000Kč (viz. bod 22 odůvodnění). Šlo o trestný

čin vydírání jako v případě použitím ke srovnání soudem prvního stupně (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 28 C 248/2015), za který poškozený obdržel odškodnění 40.000 Kč, když byl na rozdíl od žalobce stíhán v mírnější trestní sazbě a kratší dobu. Případ žalobce v této věci byl sice medializován, ale toto medializování nebylo opakované a nebylo tak intenzivní jako při srovnávaném trestném činu znásilnění. Pokud jde o medializaci případu žalobce, pak její význam nelze přecenit s ohledem na to, že k medializaci došlo ze strany médií, nikoli orgánů činných v trestním řízení. Dopad do osobního života u žalobce je méně intenzivní, než ve výše uvedeném řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 16 C 123/2014 (viz. bod 20). Shodně se vyjádřil k této otázce i Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4280/2011. Medializace případu je tak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce jimi byl narušen ve značné míře. Jak výše uvedeno zásah do profesního života žalobce nemohl být natolik devastující, jak žalobce tvrdil, neboť žalobce kontinuálně pokračoval v zaměstnání u různých společností a jeho současný příjem, byť v jiném oboru, se blíží příjmu, kterého dosahoval v xxx xxx xxx před zahájením trestního stíhání. Ztráta zdroje příjmu žalobce měla sice dopad nejen do sféry majetkové, kdy ztráta příjmu způsobuje nepochybně i existenční nejistotu, avšak, jak výše uvedeno, ztráta příjmu nebyla natolik zásadní, aby zvyšovala způsobenou nemajetkovou újmu v takovém rozsahu, jak tvrdí žalobce. V řízení byl prokázán zásah do soukromého života žalobce, byl rovněž prokázán zásah do jeho osobní integrity, kdy jeho obavy z možného nepodmíněného trestu odnětí svobody byly na místě, avšak s přihlédnutím k srovnávaným případům se jeví odvolacímu soudu jako dostatečné zadostiučinění v celkové výši 105 000 Kč. Tato výše odškodnění je vyšší, než v případě uvedeném soudem prvního stupně s ohledem na hrozící trest a délku trestního stíhání, jakož i zásah do soukromého života žalobce, avšak musí být nižší než zásah představující v případě posuzovaného a porovnávaného trestného činu znásilnění, kdy odsudek společnosti za toto trestní stíhání je nepoměrně vyšší a zásah do integrity takto neoprávněně trestně stíhaného je společensky odsouzeníhodný. Rovněž nemůže být odškodnění vyšší než u srovnávaného případu zneužití pravomoci veřejného činitele, neboť zásah do práv tam poškozeného byl intenzivnější než u žalobce. Je proto namístě s přihlédnutím k výše uvedeným okolnostem jako přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání ve smyslu ust. § 31a odst. 2 odškodňovacího zákona poskytnout žalobci celkem částku 105 000 Kč.

25. Jelikož žalovaná z tohoto titulu přiznala žalobci odškodnění ve výši 70 000 Kč a soud prvního stupně ve výroku I. žalobci přiznal dalších 35 000 Kč, pak v tomto rozsahu byl rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen, a to jak v části vyhovující, tak v části zamítavé. To se týká i přiznaného příslušenství, když o jeho výši, jakož i počátku prodlení žalované bylo soudem prvního stupně rozhodnuto zcela správně.
26. O náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 2 o.s.ř. za použití § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 o.s.ř., když žalobce měl ve věci úspěch jen částečný, a to v nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného trestního stíhání, kdy tarifní hodnota za právní zastoupení advokátem představuje podle vyhlášky č. 77/1996 Sb. částku 50 000 Kč. Dále měl žalobce úspěch v nároku týkající se uplatněného nároku z titulu náhrady za vazbu – tarifní hodnota 48 000 Kč a nárok na náhradu obhajoby – tarifní hodnota – 185 541,50 Kč. Naproti tomu měl neúspěch v částce 257 994 Kč představující náhradu ušlého zisku. S přihlédnutím k výrazně excesivně nadhodnoceným nárokům z titulu zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, odvolací soud dospěl k závěru, že poměr úspěchu a neúspěchu ve věci je u obou účastníků v zásadě shodný, a proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Poučení:

Shodu s prvopisem, potvrzuje Barbora Nevolová

Proti tomuto rozsudku lze za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, a to prostřednictvím soudu prvního stupně.

Praha 1. června 2021

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu